Himera

Amiază. Ploaie - cu nemiluita! Soare - cu siguranţă, dar dincolo de norii parcă întrepătrunşi, joşi, groşi şi plumburii.

Amiază pe Himera, unde un an înseamnă douăsprezece zile lungi (de zece ori cât cele terestre) şi ploioase, urmate de o a treisprezecea, în care un imens soare portocaliu îşi împrăştie cu aceeaşi generozitate lumina şi căldura asupra unei planete grădini - un colţ de rai care te covârşeşte cu năucitoarea-i risipă de frumuseţe.

Pentru această zi vin turiştii şi pelerinii pe Himera - şi vin din timp, ca să aibă certitudinea că-şi vor găsi loc în hotelurile de lux, care, în ciuda preţurilor exorbitante, nu duc niciodată lipsă de oaspeţi.

Eu am sosit în a opta zi a ploii, mi-am parcat naveta într-un colţ al spaţioportului, am primit un costum impermeabil şi izoterm cu care m-am grăbit să mă echipez şi am ieşit, nerăbdător, în burniţa cernută, metodic, de sadicul zeu al ploii din panteonul local.

Imediat, una din vestitele buburuze transportatoare - o jumătate de ou uriaş, cu albul suprafeţei exterioare brăzdat de zbârcituri negre şi înflorit în negi portocalii, semisferici -s-a oprit deasupra mea şi, zumzăind, şi-a coborât spre mine marsupiul, un soi de nacelă ce părea căptuşită cu catifea galben-roşcată.

I-am acceptat invitaţia - aşa cum ştiam că se obişnuieşte - şi, odată ce, probabil, m-a simţit înăuntru, marsupiul-nacelă s-a ridicat, închizându-mă cu totul în pântecul acelei uriaşe zburătoare domesticite - aşa cum ştiam că nu se obişnuieşte.

– Ajutor! am urlat în microemiţătorul costumului. Sunt turistul Zetaen Treibe şi cred că am nimerit o buburuză nebună! Şi-a retras marsupiul în totalitate! Sunt prizonier aici, înăuntru!

– Linişteşte te, Zetaen Treibe, mi-a răspuns o voce caldă şi calmă - şi am dedus că era a îmblânzitoarei de serviciu de la Centrul de Coordonare a Buburuzelor. Eşti ghinionist, asemenea accidente se întâmplă la unu dintr-un milion de transporturi, dar nu trebuie să te sperii! Spune-mi, e lumină acolo, înăuntru?

– Sunt ghinionist?! am continuat să urlu. Unu la un milion?! Cu ce mă ajută asta?! Mie spune-mi cum scap de aici!

– Asta voi şi face, Zetaen Treibe, dacă-mi vei răspunde la întrebări. Şi te-am întrebat dacă e lumină acolo, înăuntru...

– Da, este, este, pereţii marsupiului sunt de un verde

fosforescent...

– Ce nuanţă de verde?

– De fapt e un bleu verzui, pastelat, catifelat, ceva superb - de o frumuseţe care mă sperie...

– Mda, înţeleg, se pare că buburuza ta are puţină febră... Dar nu te speria, asta nu înseamnă neapărat că nu e controlabilă...

– Nu neapărat?! am zbierat iarăşi. Cum adică? Ce şanse aveţi de a prelua controlul asupra creaturii ăsteia?

– Noi? Nici una, fireşte. Numai tu o poţi controla. Apasă-i excrescenţa triunghiulară din partea de jos a marsupiului. Asta va pune în funcţiune - după cum ar fi trebuit să ştii! -sistemul translator care i-a fost implantat, şi o să vă puteţi înţelege. Succes, Zetaen Treibe!

– Mda, asta ar fi trebuit să fac de la bun început, în loc să vorbesc cu de-alde tine, am mormăit. Apoi am apăsat excrescenţa - şi zumzăitul buburuzei a devenit inteligibil.

– Perfect, Zetaen Treibe, mi-a spus. Şi era exact vocea caldă şi calmă de mai înainte. E mult mai bine să discutăm aşa; emiţătoarele din costumele voastre îmi dau întotdeauna ameţeli - şi nu decolez niciodată înainte de a trece pe translatorul ataşat mie. Aşadar, unde vrei să te duc, Zetaen Treibe?

– Ce face?!!! am bâiguit. Cum, înainte am vorbit tot cu tine?!!!

– Fireşte, a ripostat, cu un fel de chicotit. Dacă marsupiul e închis etanş, orice legătură cu exteriorul se întrerupe. Dar te asigur că nici una din creaturile care îşi închipuie că ne coordonează nu arfi fost capabilă să dea dovadă de mai multă solicitudine!

– Păi... Şi tot ce mi-ai spus despre ghinion, despre accident, despre febră?!

– Febra e un accident, şi culoarea din marsupiu îmi indică cât e de ridicată. Scuză-mă

că te-am folosit drept termometru, dar nu-mi place să merg la doctor...

– Şi marsupiul?! De ce l-ai închis?! Trebuia să-l ridici numai pe jumătate!

– Imi pare rău, Zetaen Treibe. N-am făcut o intenţionat. Când am febră nu-mi pot controla muşchii...

– Poftim?!!! Şi eu cum ies de aici?!

– Ieşi cum ai intrat, dacă-mi revin înainte de a se scurge ceea ce voi numiţi cinci ore. Atât îţi ajunge aerul din interior. Dacă nu, semenii tăi o să-mi cureţe marsupiul, adică o să-ţi scoată cadavrul de acolo... Dar nu mi-ai spus unde vrei să mergi, Zetaen Treibe!

– La hotelul Fantasya! am urlat cât m-a ţinut gura. Şi ai datoria să mă duci acolo neîntârziat! Trebuie să găsim pe cineva care să te trateze, sau chiar să te opereze ca să mă scoată de aici!

– Eşti greu de cap, Zetaen Treibe? N-ai reţinut că nu mi place să merg la doctor? Şi n-ai dedus că n-am nici un chef să mi se facă operaţie?

– Iar eu n-am nici un chef să mor, jivină criminală! am zbierat şi, plin de ură şi de disperare, mi-am adunat toate puterile şi am tras un şut în peretele fosforescent al marsupiului.

Imediat am auzit o avalanşă de sughiţuri, iar pereţii cavităţii în care mă aflam au prins să vălurească spasmodic, izbindu-mă şi azvârlindu-mă dintr-un colţ în altul.

Când, într-un târziu, totul s-a liniştit, m-am pomenit zăcând într-o rână, năucit de durerea care mi se statornicise în tot corpul.

– Idiotule! m-a ocărât buburuza. Nu ţi-au făcut instructajul? Nu ţi-au spus că nu trebuie să-ţi loveşti purtătoarea? Ia zi, nătărăule, ce fel de lumină mai ai acolo, înăuntru?

– Verde prăzuliu, am răspuns cu greutate, constatând, îngrozit, că fiecare silabă reverbera, dureros, de-a lungul şi de-a latul trupului meu zdruncinat.

– Aha, mi-a crescut febra... Aşa îţi trebuie, Zetaen Treibe. De-acum nu-mi mai revin înainte de a sta ploaia. Trebuie să zbor spre un adăpost sigur, necunoscut de semenii tăi -iar tu, dacă te distrează, poţi să-ţi reciţi slujba de înmormântare...

– O, nu, nuuu! Ce dracu', ce dracu'...! am zbierat, iarăşi şi iarăşi, străduindu-mă să lovesc cu pumnii în buburuza blestemată, iarea a ripostat umflându-şi excrescenţa triunghiulară care-i cupla translatorul şi izbindu-mă fără milă în mijlocul frunţii.

– Ia ascultă, mi-a spus aceeaşi afurisită de voce caldă şi calmă, ia ascultă, agent ZAN3B, nu e suficient că dormi, în timpul cursului de pilotare a buburuzelor, în aşa hal încât îţi

cade capul pe pupitru? Crezi că e nevoie şi să-ţi învârţi pumnii pe sub nasurile colegilor şi să drăcui?

(după o idee din „folclorul nou")